

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 1 lipca 2021 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej (...) Centrum (...) we W. kwotę 53.070,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 8.071 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 listopada 2017 r. pozwany (jego poprzednik prawny) jako gwarant udzielił (...) spółce akcyjnej we W. jako zobowiązanemu, na rzecz powoda jako beneficjenta, gwarancji ubezpieczeniowej należytego wykonaniu kontraktu oraz właściwego usunięcia wad i usterek nr (...) i nr (...). Zgodnie z treścią wystawionego dokumentu gwarancji pozwany w związku z umową zawartą pomiędzy powodem a (...) SA w dniu 24 listopada 2017 r. w sprawie zamówienia publicznego nr (...)3810.33.2017.TP zagwarantował powodowi nieodwołalnie i na zasadach określonych w przytoczonym dokumencie zapłatę m.in. do kwoty 57.070,69 zł sumy gwarancyjnej z tytułu nieusunięcia lub nienależytego usunięcia wad i usterek. Gwarancja zabezpieczała roszczenia powoda w stosunku do (...) SA m.in. z tytułu nieusunięcia lub nienależytego usunięcia wad i usterek, ujawnionych w okresie ważności gwarancji po podpisaniu bezusterkowego protokołu odbioru końcowego na zasadach określonych w ww. umowie pomiędzy powodem i (...) SA. Gwarancja była ważna w okresie od 1 kwietnia 2018 r. do 15 kwietnia 2021 r. z tytułu nieusunięcia lub nienależytego usunięcia wad i usterek. Powód zobowiązany był do zgłoszenia wezwania do zapłaty z gwarancji w okresie ważności gwarancji, pod rygorem odmowy zapłaty gwarantowanych należności. Pozwany zobowiązany był do zapłaty należnej kwoty w terminie 30 dni od pisemnego wezwania z załącznikami. Wezwanie miało zostać podpisane przez osoby właściwie umocowane w imieniu powoda i złożone w okresie gwarancji, własnoręcznie podpisy miały zostać potwierdzone przez radcę prawnego, adwokata lub notariusza, w wezwaniu należało wskazać rachunek bankowy na który ma nastąpić wypłata gwarancji. Do wezwania należało dołączyć (co do gwarancji z tytułu nieusunięcia lub nienależytego usunięcia wad i usterek): pisemne oświadczenie, że (...) SA pomimo pisemnego wezwania przez powoda do usunięcia wad i usterek, nie zaspokoił roszczeń powoda oraz, że żądana kwota jest należna z tytułu gwarancji, kopię skierowanego do (...) SA wezwania do usunięcia ujawnionych wad i usterek w którym określono rodzaj wad i termin ich usunięcia, wraz z potwierdzeniem wysłania, dokumenty poświadczające umocowanie osób podpisanych pod wezwaniem do zapłaty.

W dniu 24 listopada 2017 r. powód zawarł z (...) SA we W. umowę w sprawie zamówienia publicznego nr (...)3810.33.2017.TP na mocy której (...) zobowiązał się do wykonania zamówienia publicznego pod nazwą „dostawa, konfiguracja, wdrożenie infrastruktury informatycznej na potrzeby e-usług wraz z przeprowadzeniem szkoleń z zakresu dostarczanych rozwiązań wirtualizacyjnych i serwerowych z listy pakietów (pakiet nr 1 pn. „Infrastruktura serwerowa na potrzeby e-usług – system uwierzytelniania i autoryzacji pracowników w systemach informatycznych - (...)) w ramach projektu (...) e - (...) etap 4 – Rozwój i optymalizacja systemów i zasobów informatycznych na potrzeby e-usług medycznych” współfinansowanego przez Unię Europejską ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego dla Województwa (...) na lata 2014-2020 (oś priorytetowa 2. (...) informacyjno-komunikacyjne; Działanie 2.1 E-usługi publiczne; Poddziałanie 2.1.1. E-usługi publiczne - ko-kursy horyzontalne na podstawie umowy o dofinansowanie nr (...)02.01.01-02- (...)00. Zabezpieczeniem należytego wykonania umowy była ww. gwarancja ubezpieczeniowa. (...) SA w ramach umowy udzielił gwarancji jakości na okres 3 lat. W tym okresie (po podpisaniu protokołu odbioru końcowego bez uwag) (...) SA zobowiązał się do bezpłatnego usuwania wad przedmiotu zamówienia. Wady miały być zgłaszane poprzez dostępny on-line system zgłaszania i przyjmowania uwag oraz wad. Czas naprawy dla wad z kategorii awaria wynosił 48 godzin od czasu zgłoszenia, dla kategorii błąd- 14 dni od zgłoszenia, dla kategorii usterka- 30 dni od zgłoszenia. W umowie zastrzeżono szereg kar umownych, w tym za opóźnienia w naprawach (0,025% wynagrodzenia ofertowego za każdą

godzinę opóźnienia co do wad sprzętu i awarii w okresie gwarancyjnym oraz 0,25% wynagrodzenia ofertowego za każdy rozpoczęty dzień opóźnienie co do błędów i usterek w okresie gwarancyjnym).

W dniu 4 października 2018 r. powód wystawił notę obciążeniową wobec (...) SA na kwotę 339.364,42 zł w związku z niewywiązaniem się z obowiązku naprawy awarii polegającej na niedziałaniu systemu zarządzania terminalami. Podana kwota stanowiła wyliczenie przez powoda kary umownej. Zgłoszenie ww. awarii miało miejsce w dniu 3 lipca 2018 r. Nota obciążeniowa wraz z wydrukiem zgłoszenia, zawierającym pilne wezwania do usunięcia awarii, została wysłana do (...) SA i odebrana w dniu 17 października 2018 r.

W dniu 13 listopada 2018 r. powód ponownie wystawił notę obciążeniową wobec (...) SA, tym razem na kwotę 131.446,55 zł w związku z niewywiązaniem się z obowiązku naprawy awarii w postaci niedziałającego systemu uwierzytelniania oraz terminali dostępowych. Podana kwota stanowiła wyliczenie przez powoda kary umownej. Zgłoszenie ww. awarii miało miejsce w dniu 4 lipca 2018 r. Nota obciążeniowa wraz z wydrukiem zgłoszenia, została wysłana do (...) SA i odebrana w dniu 19 listopada 2018 r.

W dniu 4 marca 2019 r. powód ponownie wystawił notę obciążeniową wobec (...) SA, tym razem na kwotę 451.118,42 zł w związku z niewywiązaniem się z obowiązku naprawy awarii w postaci niedziałającego systemu uwierzytelniania oraz terminali dostępowych. Podana kwota stanowiła wyliczenie przez powoda kary umownej. Zgłoszenie ww. awarii miało miejsce w dniu 29 października 2018 r.

W dniu 17 lipca 2019 r. powód ponownie wystawił notę obciążeniową wobec (...) SA, tym razem na kwotę 156.895,20 zł w związku z niewywiązaniem się z obowiązku naprawy awarii w postaci niedziałającego systemu uwierzytelniania oraz terminali dostępowych. Podana kwota stanowiła wyliczenie przez powoda kary umownej.

(...) SA nie dokonał napraw zgodnie z umową, powód zlecił ich wykonanie innym podmiotom ((...) sp. z o.o. w W. oraz (...) sp. z o.o. we W.) za co zapłacił kwotę 72.570 zł i kwotę 44.280 zł

W dniu 6 grudnia 2019 r. powód wezwał pozwanego do realizacji gwarancji ubezpieczeniowej poprzez zapłatę kwoty 53.070,69 zł. W wezwaniu powód oświadczył, że jest w posiadaniu oryginału gwarancji i że zobowiązany nie wywiązał się z warunków kontraktu oraz, że wzywał zobowiązanego do usunięcia wad i usterek, a zobowiązany nie wykonał należycie swojego zobowiązania. Do wezwania załączono również pisemne oświadczenie o tym, że (...) SA pomimo pisemnego wezwania do usunięcia wad i usterek nie zaspokoił roszczenia powoda oraz, że żądana kwota jest należna z tytułu gwarancji. W wezwaniu wskazano rachunek bankowy powoda do wypłaty świadczenia. Załączono też kopie not obciążeniowych z potwierdzeniami odbioru oraz KRS powoda wykazujący umocowanie osoby podpisanej pod wezwaniem. Podpis pod wezwaniem został poświadczony przez radcę prawnego. Pozwany odebrał wezwanie w dniu 11 grudnia 2019 r.

W odpowiedzi na wezwanie pozwany odmówił wypłaty świadczenia wskazując, że żądanie zapłaty kwoty 53.070,69 zł dotyczy kary umownej naliczonej z powodu uchylania się przez zobowiązanego z obowiązków umownych, a kary umowne nie podlegają zakresowi gwarancji.

W dniu 4 maja 2020 r. powód ponownie wezwał pozwanego do realizacji gwarancji ubezpieczeniowej poprzez zapłatę 53.070,69 zł. Wzywając oświadczył, że jest w posiadaniu oryginału gwarancji oraz, że zobowiązany nie wywiązał się z warunków kontraktu. Wskazał, że wezwał zobowiązanego do usunięcia wad i usterek, a wezwanie nastąpiło w sposób określony w umowie, zaś brak usunięcia wad i usterek spowodował konieczność dokonania napraw przez inny podmiot, co wygenerowało po stronie powoda koszty w kwotach 72.250 zł i 44.280 zł. Do wezwania powód załączył oświadczenie, że zobowiązany pomimo pisemnego wezwania do usunięcia wad i usterek nie zaspokoił roszczeń oraz kopię wezwania wysłanego do (...) SA, z potwierdzeniem odbioru. W wezwaniu wskazano rachunek bankowy do wypłaty świadczenia. Do wezwania załączono KRS powoda potwierdzający umocowanie osoby podpisanej pod wezwaniem, a podpis ten został poświadczony przez radcę prawnego.

W odpowiedzi pozwany odmówił wypłaty świadczenia wskazując, że gwarancja obejmuje roszczenia z tytułu nieusunięcia lub nienależytego usunięcia wad i usterek a nie kar umownych.

Powód odwołał się od ww. stanowiska pozwanego. Pozwany nie znalazł podstaw do uwzględnienia odwołania informując, że powód nałożył na (...) SA kary umowne wyrażone w notach obciążeniowych a z uwagi na ich nieuregulowanie zwrócił się do pozwanego z roszczeniem o wypłatę sumy gwarancyjnej i przypomniał, że gwarancja obejmuje roszczenia z tytułu nieusunięcia lub nienależytego usunięcia wad i usterek co zgodnie z jej treścią oznacza, że możliwe jest dochodzenie przez powoda roszczeń związanych z kosztem usunięcia usterek a nie kar umownych.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy wskazał, że powództwo jest uzasadnione.

Wskazał, że powód dochodził roszczenia z tytułu gwarancji ubezpieczeniowej udzielonej przez pozwanego. Umowa gwarancji ubezpieczeniowej została ukształtowana przez praktykę na zasadzie swobody umów zgodnie z treścią art. 353¹ k.c. (w przeciwieństwie do uregulowanej gwarancji bankowej), a ustawodawca zdecydował się jedynie umieścić gwarancję ubezpieczeniową pośród czynności ubezpieczeniowych wymienionych w art. 4 ust. 7 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (t. j. Dz. U. z 2021 poz. 1130 ze zm.). Tym samym o zobowiązaniach wynikających z danej gwarancji oraz o ich charakterze decyduje jej treść.

Gwarancji ubezpieczeniowej towarzyszą zazwyczaj dwa dodatkowe stosunki prawne: tzw. stosunek podstawowy pomiędzy dłużnikiem i wierzycielem - beneficjentem gwarancji oraz umowa zlecenia gwarancji ubezpieczeniowej zawierana pomiędzy dłużnikiem ze stosunku podstawowego albo osobą trzecią i zakładem ubezpieczeń - gwarantem. Ze stosunku podstawowego wynika obowiązek udzielenia wierzycielowi gwarancji ubezpieczeniowej, której celem jest zabezpieczenie wykonania zobowiązania dłużnika ze stosunku podstawowego. Wykonanie obowiązku udzielenia wierzycielowi zabezpieczenia przez ustanowienie gwarancji ubezpieczeniowej następuje przez zlecenie - przez dłużnika ze stosunku podstawowego albo osobą trzecią - udzielenia gwarancji ubezpieczeniowej przez zakład ubezpieczeń.

Mając na względzie treść gwarancji udzielonej przez pozwanego, stwierdzić wypada, że ma ona charakter typowy. Pozwany zobowiązał się w niej w sposób nieodwoalny i bezwarunkowy do wypłaty kwoty do wysokości sumy gwarancji w okresie gwarancji, zakreślając formalne podstawy do dokonania wypłaty w postaci koniecznych elementów treści wezwania do zapłaty i koniecznych dokumentów. Konstrukcja taka miała stanowić zabezpieczenie długu (...) SA względem powoda przy czym jej nieodwoalny i bezwarunkowy charakter skutkowało koniecznością przyjęcia, że nie było to zobowiązanie akcesoryjne a w pełni oderwane od stosunku podstawowego i jako takie abstrakcyjne - wymagające wyłącznie spełnienia przez powoda formalnych warunków wezwania do zapłaty.

Tym samym przyjęcie na siebie przez pozwanego zobowiązania bezwarunkowego i nieodwoalnego względem powoda skutkowało wykreowaniem względem niego zobowiązania samodzielnego i abstrakcyjnego, którego istnienie i zakres nie zależy od istnienia i zakresu innego zobowiązania, w szczególności zobowiązania dłużnika ze stosunku podstawowego. Istnienie i zakres samodzielnego zobowiązania gwaranta określała sama gwarancja ubezpieczeniowa, pozwany zobowiązał się do zapłaty własnego, a nie cudzego długu. W efekcie pozwany nie mógł wobec powoda podnosić zarzutów z innego stosunku prawnego, w szczególności zarzutów ani z umowy zlecenia gwarancji ubezpieczeniowej, ani też zarzutów ze stosunku podstawowego, w tym zarzutów, które przysługują dłużnikowi ze stosunku podstawowego wobec beneficjenta gwarancji - wierzyciela ze stosunku podstawowego.

Na tym tle zważyć wypada, że pozwany dopatrywał się bezzasadności powództwa jedynie w tym, że powód obciążał (...) SA obowiązkiem zapłaty kar umownych a dopiero po tym fakcie zwrócił się do innych podmiotów o usunięcie wskazywanych usterek. Pozwany twierdził przy tym, że powód nie jest uprawniony do kumulowania niezależnie roszczenia z tytułu kary umownej i z tytułu odszkodowania za usunięcie usterek przez podmiot inny niż kontrahent.

Sąd Rejonowy nie podzielił argumentacji pozwanego.

Bez żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy jest to czy powód obciążał (...) SA karami umownymi w oparciu o umowę ze stosunku podstawowego albowiem stosunek z gwarancji ubezpieczeniowej był od tej umowy oderwany, tym samym ewentualny zakaz kumulacji roszczenia z kary umownej i odszkodowania dotyczyć może co najwyżej stosunku podstawowego, zaś jak wskazano wyżej tego typu zarzuty przy zobowiązaniu się do gwarancyjnego świadczenia w sposób bezwarunkowy i nieodwołalny, nie mogą być podnoszone. Co więcej nie ma żadnych podstaw do tego by powód nie mógł dochodzić roszczenia gwarancyjnego zabezpieczającego prawidłowe wykonanie umowy przez (...) SA z tego jedynie powodu, że zdecydował się na skorzystanie ze swojego uprawnienia umownego i naliczał ww. podmiotowi kary umowne wobec braku usuwania stwierdzonych wad. Ani umowa podstawowa, ani treść gwarancji, tego typu wyłączeń nie zawierają. Tym samym dla zobowiązania pozwanego bez znaczenia jest to czy powód naliczał kary umowne swojemu dłużnikowi, jak również to czy w ogóle jego dłużnik dopuścił się naruszeń umowy.

Co więcej zgodnie z umową podstawową naliczane kary umowne wynikały z nieusunięcia w terminie zgłoszonych wad, tym samym były ściśle związane z przedmiotem zabezpieczenia gwarancyjnego jakim była wypłata określonej kwoty sumy gwarancyjnej w przypadku nieusunięcia lub nienależytego usunięcia wad i usterek. Tym samym gwarancja de facto zabezpieczała również kary umowne, skoro te w istocie zabezpieczały ten sam przedmiot umowy co sama gwarancja.

Niezależnie od powyższego powód wykazał też, że musiał zwrócić się o naprawienie wad do innego podmiotu niż (...) SA co wskazuje, że poniósł również szkodę, co i tak ma znaczenie jedynie drugorzędne wobec abstrakcyjności i nieakcesoryjności zobowiązania pozwanego, wynikającego z przedmiotowej gwarancji ubezpieczeniowej.

Jak wskazano wyżej jedynymi przesłankami skuteczności żądania świadczenia gwarancyjnego było złożenie stosownego oświadczenia względem pozwanego, formalnie odpowiadającego wymogom udzielonej gwarancji. Tym samym powód powinien posiadać oryginał gwarancji. Powinien wezwać pozwanego do zapłaty. Wezwanie powinno być podpisane przez osoby właściwie umocowane do działania w imieniu powoda, a podpis powinien być poświadczony przez radcę prawnego, adwokata lub notariusza. W wezwaniu należało wskazać nr rachunku bankowego do przelewu świadczenia. Nadto pozwany powinien był załączyć pisemne oświadczenie, że zobowiązany, pomimo pisemnego wezwania do usunięcia wad i usterek, nie zaspokoił roszczenia oraz, że żądana kwota jest należna z tytułu gwarancji, a nadto kopię skierowanego do zobowiązanego wezwania do usunięcia ujawnionych wad i usterek w którym określono rodzaj wad i termin ich usunięcia, wraz z potwierdzeniem wysłania, a nadto dokumenty poświadczające umocowanie osób podpisanych pod wezwaniem do zapłaty.

W ocenie Sądu Rejonowego oba wezwania do zapłaty skierowane przez powoda do pozwanego realizowały ogół przytoczonych wymagań formalnych, czego właściwie nie kwestionował również pozwany. Powód wysłał na prawidłowy adres stosowne wezwanie, podpis pod wezwaniem był poświadczony przez radcę prawnego i złożony przez osobę umocowaną do działania za powoda, co wynika z załączonego do wezwania KRS powoda. W wezwaniu wskazano numer rachunku bankowego powoda i załączono do niego pisemne oświadczenie o tym, że (...) SA pomimo pisemnego wezwania do usunięcia wad i usterek nie zaspokoił roszczeń powoda oraz, że żądana kwota jest należna z tytułu gwarancji. Żądana kwota mieściła się również w sumie gwarancyjnej a wezwanie zostało złożone pozwanemu w okresie gwarancji.

Powód załączył też kopie dokumentów slanych wcześniej do (...) SA we W.. Wady w postaci awarii i błędu były zgłoszone on-line za pośrednictwem system dostarczonego przez (...) SA, czas do ich naprawy wynikał z umowy i wobec wpisania w systemie typu danego zgłoszenia, czas do usunięcia danej wady wynosił - 48 godzin co do awarii z 3 lipca 2018 r. i 4 lipca 2018 r. oraz 14 dni co do błędu z dnia 29 października 2018 r. Ponieważ oprócz zgłoszeń on-line powód przesłał do (...) wydruki tych zgłoszeń wraz z notami obciążeniowymi, uznać należy, że przedstawił w sposób prawidłowy kopię skierowanego do zobowiązanego wezwania do usunięcia wad z określeniem ich rodzaju i terminem ich naprawy, a że przesłał do pozwanego również potwierdzenie wysłania tych dokumentów to spełnił również ten wymóg formalny.

W konsekwencji wobec formalnie poprawnego wezwania pozwanego do realizacji gwarancji ubezpieczeniowej, pozwany bezzasadnie odmówił wypłaty świadczenia, a skoro żądana kwota mieściła się w sumie gwarancyjnej to uznać należało, że powództwo było uzasadnione w całości. Stąd od pozwanego na rzecz powoda zasądzono kwotę 53.070,69 zł.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Pierwsze skuteczne wezwanie do zapłaty pozwany odebrał w dniu 11 grudnia 2019 r. a zgodnie z udzieloną gwarancją był zobowiązany do świadczenia w terminie 30 dni od otrzymania wezwania, zatem żądanie odsetek do dnia 11 stycznia 2020 roku było zasadne.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. O odsetkach od zasądzonych kosztów orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c..

Powyższy wyrok zaskarżył w całości apelacją interwenient uboczny.

Skarżący zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych wskutek przyjęcia, że przedmiot umowy wykonany przez (...) S.A. dotknięty był wadami i usterkami, podczas, gdy spółka ta wykonała przedmiot umowy w sposób prawidłowy, zaś zgłaszane przez stronę powodową problemy w działaniu terminali nie zaistniały z przyczyn, za które (...) S.A. ponosiłaby odpowiedzialność.

Dodatkowo skarżący wniósł o dopuszczenie dowodów z:

- 1) zeznań świadków W. S. i R. B. na okoliczność wykonania umowy przez (...) S.A., charakteru problemów zgłaszanych przez stronę powodową i przyczyn ich powstania;
- 2) korespondencji z portalu (...) służącego zgłaszaniu przez powódkę problemów w działaniu przedmiotu umowy – na okoliczność charakteru problemów zgłaszanych przez stronę powodową i przyczyn ich powstania;
- 3) załącznika nr 1 a do SIWZ (w postępowaniu (...).3810.33.2017TP) – opis przedmiotu zamówienia pn.: „Dostawa i wdrożenie infrastruktury IT dla (...) Centrum (...) we W.” w ramach projektu: „ (...) e-zdrowie etap 4 – Rozwój i optymalizacja systemów i zasobów informatycznych na potrzeby e-usług medycznych” – na okoliczność przedmiotu umowy, którego wykonanie leżało w zakresie obowiązków (...) S.A.;
- 4) opinii biegłego z zakresu informatyki na okoliczność, czy zgłaszane przez stronę powodową problemy w działaniu przedmiotu umowy (terminali), objęte pozwem, to wynik wadliwego wykonania przedmiotu umowy przez (...) S.A., czy też można je przypisać je okolicznościom niezależnym od tego wykonawcy.

Przy tak sformułowanych zarzutach skarżący wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa;
- 2) zasądzenie od powoda na rzecz interwenienta ubocznego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W toku postępowania apelacyjnego doszło do przejścia w oparciu o przepis art. 66 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej przez (...) Centrum Onkologii dwóch placówek – (...) Centrum (...). Na skutek przejścia powstał nowy podmiot – (...) Centrum Onkologii, Pulmonologii i Hematologii.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przed przystąpieniem do merytorycznej oceny sprawy należy poczynić następującą uwagę o charakterze formalnym.

Zgodnie z obowiązującym od dnia 2 lipca 2021 r. art. 15zszs⁽¹⁾ ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 28 maja 2021 r. o zmianie ustawy – kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2021 r. poz. 1090), w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu (...)19 oraz w ciągu roku od odwołania ostatniego z nich, w sprawach rozpoznawanych według przepisów kodeksu postępowania cywilnego w pierwszej i drugiej instancji sąd rozpoznaje sprawy w składzie jednego sędziego. Zasada ta, zgodnie z art. 6 powołanej ustawy z dnia 28 maja 2021 r. znajduje zastosowanie do wszystkich spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem jej wejścia w życie. Taki stan prawny, zważywszy na datę wydania niniejszego orzeczenia, uzasadniał rozpoznanie przedmiotowej sprawy w składzie jednego sędziego.

Idąc dalej, wobec faktu, że ani w apelacji ani w odpowiedzi na apelację strony nie złożyły wniosku o przeprowadzenie rozprawy, Sąd Okręgowy uznając, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, rozpoznał apelację na posiedzeniu niejawnym (art. 374 k.p.c.).

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Odwoławczy wskazuje, że w całości podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, co tym samym zwalnia z obowiązku ich ponownego przytaczania.

Brak jest również podstaw do uzupełnienia postępowania dowodowego w sprawie, w sposób postulowany w apelacji. Okoliczności podniesione przez skarżącego w zarzucie apelacji jak i wnioskach dowodowych pozostają bowiem bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zdaniem Sądu Odwoławczego, zgromadzony przez Sąd Rejonowy materiał dowodowy dał dostateczną podstawę do rozstrzygnięcia o żądaniu pozwu, a ponieważ roszczenie swoje powód wywodził z gwarancji udzielonej przez pozwanego, to koniecznym było przed wszystkim przesądzenie charakteru tej gwarancji.

Sąd Rejonowy uznał, że miała ona charakter abstrakcyjny, bezwarunkowy, nieodwołalny, co istotne – samodzielny w stosunku do stosunku podstawowego. Sąd Rejonowy szeroko umotywowował swoje stanowisko posiłkując się tej kwestii dorobkiem judykatury, a zatem przyjmując taką koncepcję, słusznie Sąd Rejonowy następnie uznał, że nie zachodziła potrzeba badania stosunku podstawowego, w związku z którym została zawarta umowa gwarancji, a to właśnie postulował pozwany w wywiedzionej apelacji.

Sąd Odwoławczy podziela taką ocenę materialnoprawną ustalonego stanu faktycznego dokonaną przez Sąd Rejonowy.

Warto zatem w tym miejscu odwołać się do stanowiska Sądu Najwyższego, który w licznych orzeczeniach analizował charakter gwarancji ubezpieczeniowej i wyjaśnił, że opatrzenie umowy gwarancji restrykcyjnymi klauzulami odpowiedzialności ubezpieczyciela przesądza o tym, że ubezpieczyciel nie może skutecznie powołać się - w celu wyłączenia lub ograniczenia wynikającego z gwarancji samego obowiązku zapłaty - na zarzuty dotyczące stosunku podstawowego, w związku z którym nastąpiło udzielenie gwarancji. W sytuacji, gdy gwarant spełni świadczenia na rzecz beneficjenta świadczenie, nawet mimo braku ku temu uzasadnienia materialnoprawnego podstaw w stosunku podstawowym rozliczenie korzyści majątkowej uzyskanej przez beneficjenta nastąpi między stronami stosunku podstawowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2010 r., V CSK 239/09, OSNC 2010/11/146, uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2016 r. II CSK 307/15, LEX nr 2224604, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 20 września 2017 roku, I ACa 1028/16, opublikowany w zbiorze orzecznictwa programu L.).

Zdaniem Sądu Okręgowego, powyższe współgra także z autonomicznym charakterem zobowiązania z tytułu gwarancji, które nie pozostaje w żadnej relacji akcesoryjnej, pomocniczej względem zobowiązania podstawowego, łączącego w tym wypadku powoda z interwenientem ubocznym.

Dla bytu i zakresu odpowiedzialności gwaranta nie ma zatem znaczenia istnienie i wysokość zobowiązania wykonawcy wynikającego z umowy podstawowej. Nawet więc ewentualna nieważność umowy podstawowej bądź odstąpienie od niej przez jedną z jej stron nie ma wpływu na byt ważnego zobowiązania gwaranta wobec beneficjenta gwarancji, ponieważ odpowiedzialność gwaranta nie ma charakteru odszkodowawczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 1995 r., II CRN 123/94, OSNC 1996/2/29).

W konsekwencji forsowany przez skarżącego pogląd o konieczności badania przez Sąd a quo, czy żądana przez powoda od gwaranta kwota jest istotnie wymagalna w świetle postanowień umowy podstawowej, przeczy abstrakcyjnemu charakterowi gwarancji.

Podzielając w tym względzie całkowicie stanowisko Sądu Rejonowego, abstrakcyjny i bezwarunkowy, a przy tym samodzielny charakter zobowiązania pozwanego wynikającego z umowy gwarancyjnej, zarówno wąsko zakreślał ramy postępowania dowodowego jak i nie wymagał sięgania do stosunku podstawowego, w związku z którym gwarancja została udzielona.

W tym zatem kontekście nie można też mówić o uchybieniu przez Sąd a quo treści art. 233 § 1 k.p.c., co zarzuca interwenient uboczny.

Uznając, że Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i dokonał oceny dowodów nie naruszając kryteriów z art. 233 § 1 k.p.c., Sąd Odwoławczy uznaje także za prawidłową ocenę prawną przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy, który w żadnej mierze nie dopuścił się naruszenia przepisów prawa materialnego, co mimo stosownych zarzutów w apelacji, podlegało badaniu Sądu Okręgowego z urzędu.

W tym stanie rzeczy Sąd Odwoławczy na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. i art. 107 k.p.c., kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powoda została ustalona na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

Biorąc pod uwagę stopień zawilości sprawy oraz nakład pracy pełnomocnika powoda i jego wkład pracy w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności fakt, iż w toku postępowania apelacyjnego nie było prowadzone postępowanie dowodowe, zaś apelację rozpoznano na posiedzeniu niejawnym, brak było podstaw do ustalenia wysokości wynagrodzenia pełnomocnika powoda w wysokości innej niż minimalne, przewidziane przepisami wyżej wskazanego rozporządzenia.